

מ"ת 1017/15 - מדינת ישראל נגד בילאל אל עאסם (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

3 בנובמבר 2015

מ"ת 1017-15 מדינת ישראל נ' אל עאסם (עציר)

לפני כבוד השופטת שוש שטרית

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י בא-כוחה מר שרון לוי

נגד

המשיב

בילאל אל עאסם (עציר) - בעצמו

ע"י בא-כוחו עו"ד יוסי זילברברג

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים על רקע כתב אישום המייחס לו קשירת קשר לעשות פשע, תקיפה וחבלה ממשית על-ידי שניים או יותר והפרת הוראה חוקית.

1. על-פי החלק הכללי בכתב האישום, במסגרת הליך מעצר ימים, שוחרר המשיב ביום 24.8.15 בתנאי "מעצר בית" מלא בבית אחיו בישוב תל שבע, וביום 6.9.15 הוארכו תנאי שחרורו של המשיב עד להחלטה אחרת.

על-פי העובדות, בלילה שבין 28.9.15 ל-29.9.15 קשר המשיב עם מוניר אלעאסם ומנם אלעאסם (להלן: **האחרים**) לתקוף בצוותא חדא את מוחמד אלעאסם (להלן: **המתלונן**). במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו המשיב והאחרים ב-29.9.15 סמוך לשעה 02:00 לוואדי הסמוך לאזור התעשייה בתל שבע, שם שהו המתלונן וחברו יעקב אלעאסם (להלן: **יעקב**). מוניר החזיק בידו רובה והחל יורה באוויר, ואילו המשיב ומנעם נכנסו לרכב בו ישב המתלונן, ובמעמד זה תקף המשיב יחד עם מנעם את המתלונן באמצעות אבן בה הכה בפניו לאחר שמנעם דקר אותו בגבו באמצעות מברג. סמוך לאחר מכן הצטרפו אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה למבקשת והכו את המתלונן. למתלונן נגרמו חבלות של ממש ופציעות לרבות פצע מדמם בפניו ופצע דקירה בגבו.

2. בא-כוח המשיב טען להעדר קיומן של ראיות לכאורה, ועיקר טיעונו נעץ בטענת אליבי של המשיב אשר לא הופרכה. מרשו נטען שהה "מעצר בית" בו הוא נתון, לא יצא מפתח ביתו, ובכלל לא היה באירוע, לא במקום ולא בשעה, וגרסתו נתמכת במפקח הערב עליו. הוסיף, כי למעט הודעותיהם של המתלונן וחברו יעקב בהן קיימות סתירות מהותיות, אין כל ראיה אחרת אובייקטיבית המחזקת את דברי המתלונן ויעקב לפיה המשיב היה במועד ובשעה כמתואר בכתב האישום.

אשר לאותן סתירות שבין הודעתו של המתלונן ושל יעקב הביא לדוגמא שהמתלונן בהודעתו מסר כי המשיב "**לקח אבן ונתן לי מכה**", ואילו יעקב בהודעתו מסר כי שמע את השניים אומרים: "**דקרנו אותי, דקרנו אותי**", כשאמירה כזאת כלל אינה מקבלת ביטוי בהודעתו של המתלונן. סתירה מהותית נוספת לדידו, נמצא בעובדה שאחד מהמתלוננים אומר כי ברכב היה אור ואילו האחר אומר כי היה חושך. עוד הוסיף וטען כי מגרסתם של המתלונן ויעקב עולות תמיהות ותהיות בנוגע לטענתם כי האנשים שהצטרפו לאירוע היו רעולי פנים ורק עמדו ולא עשו כלום אילו המשיב והשניים האחרים שתקפו אותם לא היו רעולי פני בעוד שהדעת נותנת שמי שעושה הוא זה שצריך להיות רעול פנים, ולא מי שפניו חשופות.

3. לאחר שעיינתי בחומר החקירה מצאתי קיומן של ראיות לכאורה. אשר לטענת האליבי של המשיב לפיה לא יצא את "מעצר הבית" עיינתי בהודעת המשיב ובחקירתו של המפקח מר סאלם אלעאסם. המשיב בחקירתו מסר כי במועד ושעת האירוע הוא שהה במעצר בית ולא יצא ולקראת סוף חקירתו לשאלת החוקר הוסיף כי בשעת האירוע הוא ישן. המפקח מסר שהוא כמעט חודש משמש כמפקח על המשיב, בביתו. מסר כי הוא עצמו כמעט שאינו יוצא מהבית, למעט יציאותיו לבית אמו, שביתה סמוך לבית בו הוא גר ובו הוא מפקח על המשיב. מסר כי המשיב ישן בסלון ביתו, והוא ישן עם המשיב בסלון ואשתו ישנה בחדר בנפרד.

לצין כי כבר בראשית חקירתו שהתנהלה תחת אזהרה טען כי המשיב לא יצא מהבית. אולם מחקירתו מיום 5.10.2015 עולה באופן ברור וחד-משמעי כי בשעות הרלוונטיות לאירוע הוא לא ראה במו עיניו כי המשיב נמצא בבית, בין אם ישן או ער. מחקירתו עולה כי בשעות האירוע הוא, המפקח, ישן. ביטחונו בעובדה כי המשיב לא יצא ממעצר הבית נסמך על האיומן שלו במשיב ולא על מראה עיניו, כך משהוטח בו כי המשיב יצא מהבית בליל האירוע השיב "לא נכון" ולשאלה איך אתה בטוח השיב "**אני בטוח הוא לא יצא מהבית**". לשאלה "**אתה ישן, איך אתה יודע מה קורה איתו?**" השיב "**אני סומך עליו**". לשאלת החוקר כי הוא (המפקח) לא יודע בוודאות שהמשיב לא יצא מהבית, אלא רק סומך עליו שלא יצא, השיב "**אני אומר לך שהוא לא יוצא**" (ראו עמ' 3, ש' 57-64).

טענת האליבי של המשיב, לטעמי, אינה מספקת ואין לה על מה שתישען, המדובר במצב של "**סמוך על סמוך**" שהרי מדברי המפקח עצמו, בשתי חקירותיו במשטרה לא עולה אף לא ברמז כי הוא ראה את המשיב בשעות שבין 1:00-4:00, בבית, ישן או ער, וטענתו החוזרת כי המשיב לא יצא מהבית אין לה על מה שתסמוך.

לאמור יש להוסיף, כי המפקח הוא בעל עניין, אחיו של המשיב, בן 27, נשוי ואב לשניים, משמש כמפקח על המשיב ובמסגרת שחרורו בתנאים חתם על ערבות כספית נחקר תחת אזהרה בחשד להפרת הוראת בית המשפט ויכול והוא צפוי לחילוט הערבות. במכלול הדברים כמפורט לעיל, ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה לעבירה של הפרת הוראה חוקית.

4. ראיות לכאורה לביצוע עבירות של קשירת קשר לעשות פשע ותקיפת המתלונן נמצא בהודעת המתלוננים, שם עולה כי אלה זיהו את המשיב ואת השניים האחרים ללא כל ספק וללא כל התלבטות מצדם. העובדה כי קיימת היכרות רבת שנים בין המתלוננים לבין המשיב והשניים האחרים מחזקת את עדות המתלוננים בנוגע לזיהויים ועד כדי זיהוי קולם.

בהודעות המתלונן, הוא מתאר באופן ברור את חלקו של המשיב ושל מנאם בתקיפתו "מנאם דקר אותי בגב ויש לי חור בקב קטן, בילל נתן לי מכה על הפה עם אבן ונפתחה לי השפה, מוניר רק כיוון עלי נשק וכל האנשים שהיו נתנו לי מכות בכל הגוף" (ראו הודעתו מיום 29.9.2015, עמ' 2, ש' 44-45). חיזוק משמעותי לדברים שמסר נמצא בהודעתו של יעקב חברו של המתלונן שם הוא מתאר כיצד לאחר שניות שהמשיב ומנאם נכנסו לרכב בו ישב המתלונן הוא שמע את בילאל אומר "דקרנו אותו" (ראו עמ' 2 בהודעה מיום 1.10.2015), והוא חוזר ומאשר לחוקר כי הוא זיהה בוודאות את מנאם ואת המשיב כמי שנכנסו לרכב בו ישב המתלונן בשעה שהוא "נשמר" על ידי מוניר שכיוון אליו נשק, שלא להתערב בעניין.

חזרתי ועיינתי בהודעות המתלונן וזו של יעקב ולא מצאתי סתירות מהותיות, כאלה היורדות לשורשו של עניין כטענת בא-כוח המשיב. אכן השניים לא נקבו במספר זהה או דומה של אותם אנשים שהצטרפו לאירוע, יעקב אמר כי אלה לא היכו את המשיב ואילו המשיב אמר כי גם הם היכו בו כשיצא מהרכב, אולם באלה אין כדי סתירות מהותיות, ובכלל אין לצפות ממי שהם קרבן במסגרת אירוע אלימות הכולל שימוש בנשק חם וקר, בשעת לילה, בשום מקום, כשהם מוקפים לא רק במשיב ושניים אחרים אלא בכמות לא מבוטלת של אנשים אחרים - למסור פירוט מדוקדק מלא ותואם אחד לאחד.

יש להביא בחשבון כי יעקב אשר הוצא מהרכב על ידי מוניר שאחז בידו נשק והוא סביר להניח, יכול ושם ליבו בעיקר לאיומים שהופנו אליו באמצעות רובה שקודם ירו ממנו, ואילו המתלונן אשר היה האחד שבקשו להכות נשאר ברכב אליו נכנסו המשיב ומנאם כשכל אחד מהם תוקף אותו ובאותה שעה יעקב מאוים על ידי מוניר.

אוסף כי הדברים המהותיים שמוסרים השניים משתלבים זה בזה, התמונה הכוללת המצטיירת בתיאוריהם את האירוע, כל אחד ממקומו ומצבו במסגרת האירוע, היא הגיונית ומתקבלת על הדעת.

בעובדה כי גם המתלוננים וגם המשיב מוסרים כי הם מכירים היטב זה את זה, שאין ביניהם סכסוך קודם, מצביע כי אין למתלונן וכך גם ליעקב כל מניע לטפול על המשיב אשמות שווא, וזה כשלעצמו מהווה חיזוק לתשתית הראייתית. והדברים מקבלים חיזוק נוסף במניע של מנאם אשר ככל הנראה הוביל להתרחשות האירוע. בהודעתו הראשונה של המתלונן הוא מוסר כי אין כל מניע לתקיפה שלו על-ידי בילאל ומנאם, אולם בהמשך (ראו תמלול של השחזור) הוא מוסר כי מוקדם יותר בליל האירוע הוא פגש סמוך לבית סבתו את מנאם עימו היה לו דין ודברים וגירש אותו מהמקום. מנאם והמשיב ואותו מוניר, כך עולה מהחומר הראייתי, חברים, והדבר מדבר בעד עצמו.

מכלל האמור בתמצית, אני מוצאת כי בראיות המונחות בתיק זה קיים סיכוי סביר, לאחר עיבודן וקיבעת אמינות משקלן להרשעת המשיב.

ניתנה והודעה היום, כ"א בחשוון התשע"ו, 3/11/2015, במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת בכירה

החלטה

בהחלטתי היום קבעתי קיומן של ראיות לכאורה. אשר לעילת המעצר, בא-כוח המשיב טען לעילת מעצר ברף הנמוך, ולפיכך יש מקום להידרש לחלופת מעצר, אף הציע להחזיר את המשיב לאותה חלופה ממנה לכאורה יצא לבצע את העבירות המיוחסות לו כאן. באת-כוח המבקשת מנגד טענה לעילת מעצר סטטוטורית בעוצמה גבוהה, על רקע העובדה לפיה המשיב הפר הוראה חוקית בעודו נתון ב"מעצר בית" שהיא כשלעצמה, בנסיבותיה, מקימה עילת מעצר, ועוד הוסיף וביצע, תוך הפרת הוראה חוקית, עבירות נוספות כמפורט בכתב האישום.

בחינתה של חלופת מעצר, כבר נקבע, נעשית, ככלל, בשני שלבים, כשבשלב הראשון על בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את מטרות המעצר על דרך של חלופת מעצר, ורק אם הוא מגיע למסקנה כי ניתן להשיג את מטרות המעצר בחלופת המעצר, הוא יפנה לבחינתה של חלופת מעצר קונקרטית הראויה בנסיבות העניין (בש"פ 9198/04 **אבדולייב נ' מדינת ישראל**).

בעניינו של המשיב שלפני לא מצאתי כי ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך של חלופת מעצר המוצעת, היא אותה חלופת מעצר שממנה יצא באמצע הלילה לבצע עבירות אלימות בצוותא חדא עם אחרים וספק גדול בעיני אם בכלל ניתן להשיג את מטרות המעצר בחלופה אחרת.

המדובר במי שרק ביום 24.8.15 שוחרר בתנאי "מעצר בית" מלא בהליך מעצר הימים, בעבירה של התפרצות לדירת מגורים וגניבה, המשיב שוחרר לבית אחיו בשוב תל שבע, וביום 6.9.15 הוארכו תנאי שחרורו של המשיב עד להחלטה אחרת.

ככלל יש להורות על מעצר של נאשם שהפר את תנאי שחרורו מאחורי סורג ובריח, ורק במקרים חריגים, יורה בית המשפט על שחרור לחלופת מעצר, למשל תוך החמרת תנאי השחרור (בש"פ 3518/13 חסן עלי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]). וראו גם:

"מוסד השחרור מן המעצר בתנאים מגבילים מבוסס על ההנחה שהנאשמים יקיימו את תנאי השחרור, בין היתר בשל החשש שההפרה תחזיר אותם למעצר. סלחנות מוגזמת להפרת תנאי השחרור עלולה לעודד בעקיפין את ההפרות, ובכך לפגום ביעילותו של האמצעי שקבע המחוקק, בכדי להגן על חירותו של הנאשם... דלדול כוחה של חלופת המעצר להשיג את מטרתה יוביל לצמצום האפשרות לעשות שימוש באמצעי זה, וכפועל יוצא מכך, יתגבר הכורח - הלא רצוי - להיזקק למעצר מלא מאחורי סורג ובריח. לאור זאת, דווקא מגמה זו של מיעוט הפגיעה בחירות מחייבת לשמור מכל משמר כי אכן תושג מטרת המעצר, וזאת על ידי הקפדה יתרה בדבר קיום התנאים שנקבעו בחלופה... נקבע בהלכה הפסוקה, הכלל לפיו הפרת תנאי שחרור גוררת בעקבותיה, בדרך כלל מעצר עד תום ההליכים, ללא שחרור נוסף לחלופת מעצר" (בש"פ 3239/08 קליף שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

בעניינו, המשיב הפר תנאי שחרורו באופן בוטה, ואין מדובר ביציאה גרידא מתחומי "מעצר הבית", אלא יציאה לביצוע

עבירות אלימות בצוותא חדא עם אחרים, סמוך למקום בו היה ב"מעצר בית",

הפרת "מעצר הבית" מלמדת על מי שאין מורא הדין עליו, על מי שאין לסמוך עליו, אין המדובר בהפרה של מה בכך בתנאי מעצר הבית. המדובר בהפרה משמעותית בגדרה יצא המשיב בשעת לילה לאחר שקשר קשר עם אחרים לפגוע במשיב ועל עניין של מה בכך שהתרחש בין חברו של המשיב לבין המתלונן, כשלמקום מגיעים השלושה בנשק חם וקר, מוצאים את יעקב מהרכב, וניגשים "לטפל" במתלונן שנותר ברכב.

השילוב בין עברו של המשיב והעובדה כי עומד ותלוי נגדו תיק נוסף בגינו שהה ב"מעצר בית" לבין ביצוע העבירה תוך כדי הפרת הוראה חוקית ויציאה מ"מעצר הבית" מעצים את עילת המעצר ומביא אותי למסקנה כי אין מקום בנסיבות התיק שלפני להידרש לחלופת מעצר, ומכאן שאני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במשפטו.

ניתנה והודעה היום, כ"א בחשוון התשע"ו, 3/11/2015, במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת בכירה

החלטה

משפטו של המשיב החל.

ניתנה והודעה היום, כ"א בחשוון התשע"ו, 3/11/2015, במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת בכירה